

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **M. M.K.**, zast. Stanislavem Bodlákem, advokátem, se sídlem Sobotín 270, Petrov nad Desnou, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j.: ČOI 56542/12/O100/1000/11/12/Mo/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j.: ČOI 56542/12/O100/1000/11/12/Mo/Št, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl. m. Prahy ze dne 8.3.2012, č.j. 10/1840/11/34. Citovaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000,-Kč pro porušení ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 2 a naplnění skutkové podstaty dle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992, o ochraně spotřebitele (dále též „zákon o ochraně spotřebitele“) a dále pro porušení ust. § 12 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě namítal:

1. Nebyl přítomen při kontrole prováděné Českou obchodní inspekcí.

2. Osoba přítomná u kontroly, pan V. H. L., nebyla způsobilá přijmout oznámení o zahájení kontroly, neboť pro jednání s kontrolním orgánem neměla od žalobce plnou moc a nemohla tedy ani přijmout kontrolní protokol.
3. Oznámení o provedené kontrole ze dne 13.6.2011 je dle žalobce paaktem, neboť žalobce nebyl při kontrole zboží přítomen a nemohl se tak ke kontrolovanému, zajišťovanému a vydávanému zboží vyjádřit.
4. V kontrolním protokolu není uvedeno, že by byla pořizována fotodokumentace s tím, že v každém případě s ohledem na svou nepřítomnost u prováděné kontroly nemohl do pořizování fotodokumentace žádným způsobem zasahovat.
5. Správního deliktu se nedopustil, a skutek se nestal (správní orgán spáchání neprokázal existenci konkrétního skutku, který je napadeným rozhodnutím přičítán žalobci).
6. Žalobce zpochybňoval své vlastnictví k závadným výrobkům i k výrobkům uvedeným v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů.
7. Zajištěné výrobky nebyly řádně identifikovány a není prokázáno, že se jedná o výrobky totožné s výrobky uvedenými ve správních rozhodnutích.
8. Nedostatečně zjištěný skutkový stav, kontrolní protokoly nekorespondují se skutkovými zjištěními napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového.
9. Skutečnost, že nikdy nebyl seznámen s kontrolním protokolem, kontrolní protokol nebyl žalobci způsobile předán.
10. Text kontrolních protokolů včetně úředního záznamu a příloh je nepravdivý a neurčitý.
11. Kontrolní protokol nebyl vyhotoven v souladu s ust. zákona o státní kontrole.
12. Nebylo provedeno řádné a relevantní dokazování, tzn. nebyl proveden výslech účastníka, svědků, pracovníků kontrolního orgánu.
13. Nebyla zachována totožnost skutku.
14. Správní orgán nezkoumal, zda se správního deliktu nedopustil pan V. H. L.
15. Uložená sankce je nepřiměřená.
16. Vyjádření žalobce ze dne 1.6.2011 nelze pokládat za vyjádření ke kontrolnímu protokolu, neboť se týkalo jiného zboží.
17. Žalobce v kontrolním protokolu nebyl poučen o tom, jaké povinnosti má ve vztahu ke kontrolním pracovníkům; kontrolní pracovníci se neprokázali průkazy ani mu neoznámili zahájení kontroly.
18. Žalobce namítal porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), tzn. práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před jeho vydáním; poukázal, že nebyl správním orgánem informován o vyjádření ze dne 23.1.2012.
19. Žalobce nebyl správním orgánem dle ust. § 37 odst. 3 ve spojení s § 4 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu vyzván k odstranění vad podání – blanketního odvolání a nebyl poučen o následcích neuposlechnutí takové výzvy.
20. Správní orgány se nevypořádaly s dodacími listy předloženými žalobcem (porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu)
21. Kontrolní protokoly, úřední záznamy a další přílohy jsou nezákonným důkazem, důkazním prostředkem, neboť nebyly splněny podmínky § 138 správního řádu, resp. nebyly získány v probíhajícím správním řízení.
22. Odvolací orgán se řádně nevypořádal se zákonností napadeného prvostupňového rozhodnutí, odvolací orgán se nezabýval absencí poučení žalobce o odstranění vady podání (odvolání) a nezabýval se listinami předloženými žalobcem a ani otázkou přiměřenosti uložené pokuty.

Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve vyjádření k žalobě se zabýval jednotlivými námitkami žalobce. Žalovaný zejména uvedl, že zákon o státní kontrole výslovně nestanoví, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2006, č.j. 1 As 39/2005-66.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 12.7.2012, č.j.: ČOI 56542/12/O100/1000/11/12/Mo/Št (žalobou napadené rozhodnutí), usnesení ze dne 10.4.2012, č.j.: 10/1840/11/34/U (určení přiměřené lhůty k provedení úkonu – doplnění odůvodnění odvolání), odvolání žalobce ze dne 5.4.2012, rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a hl. m. Prahy ze dne 8.3.2012, č.j. 10/1840/11/34 (rozhodnutí správního orgánu I. stupně), oznámení České obchodní inspekce ze dne 2.2.2012, č.j.10/1840/11/34 (zahájení správního řízení), odborné posouzení zajištěných výrobků ze dne 23.1.2012 včetně fotodokumentace a výsledků dotazu řešerše OZ Úřadu průmyslového vlastnictví, daňový doklad předložený žalobcem ze dne 20.3.2011 od dodavatele Harbatex plus s.r.o., kontrolní protokol ze dne 23.5.2011, úřední záznam o zajištění a vydání, přílohu k úřednímu záznamu o zajištění zboží - seznam zajištěného zboží ze dne 23.5.2011, výpis z Živnostenského rejstříku, odborné posouzení zajištěných výrobků ze dne 27.1.2012 včetně fotodokumentace a výsledků dotazu řešerše OZ Úřadu průmyslového vlastnictví, oznámení o provedené kontrole ze dne 13.6.2011, č.j. ČOI 62449/11/1000/VK včetně doručanky, vyjádření ke kontrole ze dne 6.6.2011, čestné prohlášení ze dne 1.6.2011, daňový doklad ze dne 20.3.2011, číslo 20110321 a daňový doklad ze dne 25.3.2011, číslo 20110323, pověření ze dne 24.5.2011, dodatek ke kontrolnímu protokolu ze dne 24.5.2011, úřední záznam o zajištění a vydání, přílohu k úřednímu záznamu o zajištění zboží – seznam ze dne 25.5.2011, kontrolní protokol ze dne 24.5.2011 včetně úředního záznamu o zajištění a vydání a přílohy k úřednímu záznamu o zajištění zboží – seznamu ze dne 24.5.2011.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 24.5.2011 provedli pracovníci České obchodní inspekce kontrolu v provozovně, stánku 09, v části H tržnice Tiskařská, na adrese Praha 10, Tiskařská 12. Kontrole byl přítomen pan V. H. L., který kontrolním pracovníkům předložil vlastní živnostenský list. Z kontrolního protokolu vyplývá, že provozovna nebyla v době kontroly trvale a zvenčí viditelně označena. Kontrolní pracovníci měli za to, že kontrolovanou osobou je firma pana V. H. L. a prodávajícím pan V. H. L.

Při kontrole pracovníci České obchodní inspekce zjistili, že bylo porušeno ust. § 12 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. u 20 druhů prodáváných výrobků tím, že prodávající neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně prodáváných výrobků a informaci o ceně jinak vhodně nepřístupnil; v kontrolním protokolu byly konkrétní druhy výrobků vyjmenovány. Při kontrole bylo dále zjištěno, že prodejce nabízel k prodeji padělky u 5 druhů 104 kusů výrobků, předmětné druhy výrobků byly jmenovitě uvedeny v příloze k úřednímu záznamu o zajištění zboží. Jednalo se o tři druhy malé psí tašky a dva druhy malé kabelky, ve všech případech bylo ochrannou známkou „Burberry“.

Dne 25.5.2011 byla ve stejné provozovně provedena pracovníky České obchodní inspekce kontrola výrobků – hracích karet POKÉMON, neboť k těmto výrobkům neměli pracovníci České obchodní inspekce při kontrole konané dne 24.5.2011 dokumentaci z Úřadu průmyslového vlastnictví. Z úředního záznamu včetně přílohy k úřednímu záznamu o zajištění zboží vyplývá, že při kontrole bylo zajištěno 12 druhů hracích karet POKÉMON o celkovém počtu 1254 kusů. Součástí kontrolního protokolu ze dne 25.5.2011 bylo uložení povinnosti kontrolované osobě zaslat na adresu inspektorátu nabývací doklady k výrobkům

specifikovaným v příloze k úřednímu záznamu o zajištění zboží ze dne 24.5.2011 a 25.5.2011.

K provedené kontrole se prostřednictvím svého zmocněnce, pana Mgr. M. B., vyjádřil dne 6.6.2011 pan V. H. L. Uvedl, že zboží nacházející se v kontrolované provozovně není jeho majetkem, není proto kontrolovanou osobou, neboť je pouze prodávčem podnikatele pana M. M. K.. S uvedeným vyjádřením bylo současně podáno čestné prohlášení pana M. M. K. (žalobce), že je jediným nájemcem prodejního stánku č. 9 v tržnici Tiskařská a že veškeré zboží, které se nachází v tomto prodejním místě je jeho výlučným vlastnictvím. Současně prohlásil, že pan V. H. L. je jeho prodávčem a že zboží, které bylo vydáno České obchodní inspekci dne 24.5.2011 a 25.5.2011 bylo majetkem žalobce. Rovněž doložil daňové doklady č. 20110321 a 20110323, dle jeho vlastního vyjádření, na kontrolované zboží.

Na základě uvedených informací zaslala Česká obchodní inspekce (dále též „ČOI“) dne 13.6.2011 žalobci oznámení o provedené kontrole, s informací o změně údajů na kontrolních protokolech ve vztahu ke kontrolované osobě. Současně ČOI žalobce informovala, že stejnopis protokolu o provedené kontrole byl ponechán v provozovně, kopie kontrolních protokolů přiložila ČOI k uvedenému oznámení. Zároveň ČOI žalobce poučila o právu podat proti protokolu písemné a zdůvodněné námitky ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení s protokolem, tzn. doručení protokolu (§ 17 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole). Oznámení bylo doručeno zástupci žalobce dne 18.6.2011. Poučení o možnosti podat písemné námitky proti opatření o vydání výrobků bylo obsaženo v úředních záznamech o zajištění a vydání výrobků.

Dne 27.1.2012 bylo provedeno odborné posouzení zajištěných výrobků ze dne 24.5.2011 a 25.5.2011 v provozovně v tržnici Tiskařská, součástí odborného posouzení je i fotodokumentace výrobků. V závěru odborného posouzení bylo konstatováno, že se jedná o padělky ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů.

Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 23.5.2011 provedli pracovníci České obchodní inspekce kontrolu v provozovně Smíšené zboží – třída Míru 1280, Beroun (OC Hvězda) u osoby žalobce, který byl kontrole osobně přítomen. Při kontrole bylo zjištěno, že prodejce nabízel k prodeji padělky u 6 druhů, 19 kusů, výrobků; uvedené druhy výrobků byly vyjmenovány v příloze k úřednímu záznamu o zajištění zboží. Jednalo se o výrobky kostkovaného vzoru různých barev, konkrétně o psí pelíšek, tři druhy psích tašek, tašku skládací nákupní a tašku modrobíle kostkovanou, ve všech případech bylo ochrannou známkou „Burberry“.

Součástí kontrolního protokolu je potvrzení žalobce, že byl s kontrolním protokolem v plném rozsahu seznámen a že byl poučen o právu podat podle ust. § 17 zákona č. 552/1991 Sb. písemné a zdůvodněné námitky proti kontrolnímu protokolu, ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení. Rovněž byl žalobce poučen o možnosti podat námitky proti opatření o zajištění a vydání výrobků.

K výzvě správního orgánu prvního stupně žalobce doložil nabývací doklady na kontrolované zboží, tzn. daňový doklad číslo 20110321 ze dne 20.3.2011

Dne 23.1.2012 bylo provedeno odborné posouzení výrobků zajištěných dne 23.5.2011 v provozovně Smíšené zboží v Berouně (OC Hvězda); součástí odborného posouzení je i fotodokumentace zajištěných výrobků. V závěru odborného posouzení bylo konstatováno, že se jedná o padělky ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, tj. výrobky, které porušují práva duševního vlastnictví k ochranným známkám společnosti BURBERRY Limited.

Dne 2.2.2012 zahájil správní orgán prvního stupně s žalobcem správní řízení ve věci podezření z porušení povinností stanovených zákonem č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, jakož i uložení propadnutí výrobků porušujících práva duševního vlastnictví na základě ust. §7b odst. 5 zákona č. 64/1986 Sb., o České obchodní inspekci. V oznámení o zahájení řízení správní orgán prvního stupně shrnul zjištění učiněná při kontrole dne 23.5.2011 v provozovně Smíšené zboží (OC Hvězda) v Berouně a při kontrole provedené dne 24.5.2011 a došetření dne 25.5.2011 v provozovně – stánku č. 9 v tržnici Tiskařská. V písemném oznámení o zahájení řízení bylo zároveň obsaženo poučení ve smyslu § 36 správního řádu o možnosti účastníka řízení po dobu řízení navrhopat důkazy, popřípadě činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko k předmětu řízení a k podkladům rozhodnutí. Současně byl žalobce upozorněn, že v předmětné věci bude podle § 67 správního řádu vydáno rozhodnutí ve lhůtě stanovené v § 71 správního řádu. Písemné oznámení o zahájení řízení bylo žalovanému doručeno dne 7.2.2012.

Rozhodnutím ze dne 8.3.2012, č.j. 10/1840/11/34, správní úřad prvního stupně uložil žalobci úhrnnou pokutu 50.000,-Kč za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, kterého se dopustil porušením povinnosti uvedené v ust. § 4 odst. 3 v návaznosti na ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce se měl správního deliktu dopustit tím, že v provozovně Smíšené zboží, OC Hvězda, třída Míru 1280, Beroun (dále též „provozovna č. 1), dne 23.5.2011 nabízel k prodeji a prodal 6 druhů výrobků – kabelky a tašky (celkem 19 kusů nabízeno a 2ks prodáno) porušující některá práva duševního vlastnictví, tj. padělky ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) části 1 zákona o ochraně spotřebitele. V druhé provozovně - stánek č. 9, část H, tržnice Tiskařská, ulice Tiskařská 12, Praha 10 (dále též „provozovna č. 2“), dne 24.5.2011 a při došetření dne 25.5.2011, nabízel k prodeji celkem 17 druhů výrobků – psí tašky různých barev (5 druhů) a hrací karty POKÉMON- 12 druhů (celkem 1358 ks) porušující některá práva duševního vlastnictví, tj. padělky ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) části 1 zákona o ochraně spotřebitele. Pokuta byla žalobci rovněž uložena pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl dopustit porušením povinnosti uložené v ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a to tím, že neinformoval v souladu s cenovými předpisy spotřebitele o ceně 20 druhů výrobků zřetelným označením výrobků cenou ani informací o ceně nijak vhodně nezpřístupnil tak, aby byl spotřebitel seznámen s cenou uplatňovanou v okamžiku nabídky výrobků. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo rovněž uloženo propadnutí celkem 1377 kusů specifikovaných výrobků. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v řízení neuplatnil žádné námitky proti kontrolnímu protokolu ani proti opatření o zajištění a vydání výrobků.

Správní orgán prvního stupně opřel své rozhodnutí o zjištění z kontrolních protokolů z provedených kontrol a došetření a z odborných posouzení ze dnů 23.1.2012 a 27.1.2012. Při ukládání pokuty se správní orgán prvního stupně zabýval otázkou závažnosti protiprávního jednání, následky takového jednání a přihlédl k okolnostem, za jakých k protiprávnímu jednání mělo dojít.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání datované 5.4.2012, v němž uvedl, že odvolání „doplní a odůvodní v co možná nejkratším termínu“.

Správní orgán prvního stupně žalobci usnesením ze dne 10.4.2012, č.j.: 10/1840/11/34/U, určil lhůtu k provedení úkonu – doplnění odůvodnění odvolání, v délce 10 dnů od doručení uvedeného usnesení; usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 16.4.2012.

Žalobce ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil. Odvolací správní orgán vydal dne 12.7.2012 rozhodnutí č.j.: ČOI 56542/12/O100/1000/11/12/Mo/Št, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení předmětné věci. Žalovaný též neshledal v předchozím řízení žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí. Žalovaný se rovněž ztotožnil s výší pokuty uložené správním orgánem prvního stupně s tím, že pokuta vyměřená ve výši 1% zákonného rozpětí pro uložení sankce je přiměřená z hlediska prevence i represe.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 26.5.2011, užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle ust. § 5 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb. za klamavou obchodní praktiku se považuje také nabízení nebo prodej výrobků nebo služeb porušujících některá práva duševního vlastnictví, jakož i skladování takových výrobků za účelem jejich nabízení nebo prodeje a dále neoprávněné užívání označení chráněného podle zvláštního právního předpisu v obchodním styku.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. r) zákona č. 634/1992 Sb. výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí:

1. padělek, jímž je výrobek nebo zboží, včetně jeho obalu, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zvláštního právního předpisu, dále veškeré věci nesoucí takové označení (značky, loga, etikety, nálepky, prospekty, návody k použití, doklady o záruce apod.), a to i tehdy, jsou-li uváděny samostatně, a samostatné obaly, na nichž je umístěno takové označení,

2. nedovolená napodobenina, již je výrobek nebo zboží, které je rozmnoženinou nebo zahrnuje rozmnoženinu vyrobenou bez souhlasu majitele autorských nebo příbuzných práv nebo bez souhlasu majitele práv k průmyslovému vzoru, jestliže pořízení rozmnoženiny porušuje tato práva podle zvláštních právních předpisů,

3. výrobek nebo zboží, porušující práva majitele patentu nebo užitého vzoru nebo práva majitele dodatkového ochranného osvědčení pro léčiva a pro přípravky na ochranu rostlin podle zvláštního právního předpisu,

4. výrobek nebo zboží, porušující práva toho, jemuž svědčí ochrana zapsaného označení původu nebo zeměpisného označení.

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb. prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Podle ust. § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb. za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), e), h) a odstavce 9.

Soud námitky žalobce rozdělil do pěti skupin: 1) námitky vztahující se k provedené kontrole provozovny a k obsahu kontrolních protokolů, tzn. námitka č. 1, 2, 3, 4, 9, 10, 11, 17; 2) námitky týkající se dokazování a zjištěného skutkového stavu, tzn. námitka č. 5, 6, 7, 8, 12, 14, 16, 20, 21; 3) námitky jiných procesních vad, tzn. námitky č. 18, 19; 4) námitky vztahující se k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tzn. námitky č. 13, 15; 5) námitky týkající se vad odvolacího řízení a žalobou napadeného rozhodnutí, tzn. námitka č. 22.

K prvnímu okruhu námitek uvádí soud následující:

Povinnosti kontrolních pracovníků České obchodní inspekce při zahájení kontroly nejsou v zákoně o České obchodní inspekci zvláštním způsobem upraveny, z toho důvodu je nutné použít ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, coby předpisu obecného.

Podle zmíněného ust. kontrolní pracovníci jsou dále povinni:

- a) oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly,
- b) šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob,
- c) předat neprodleně převzaté doklady kontrolované osobě, pominou-li důvody jejich převzetí,
- d) zajistit řádnou ochranu odebraných originálních dokladů proti jejich ztrátě, zničení, poškození nebo zneužití,
- e) pořizovat o výsledcích kontroly protokol,
- f) zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužít znalosti těchto skutečností.

Ze zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly.

Otázkou povinné přítomnosti kontrolované osoby se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26.1.2006, č.j. 8 As 12/2005-51, v němž vyslovil, že: „*Povinnost kontrolních pracovníků oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly směřuje k možnosti kontrolované osoby bránit svá práva v průběhu kontroly a je-li to možné, být přítomna jejímu průběhu. Z žádného ustanovení zákona o státní kontrole nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly (srov. č. 719/2005 Sb. NSS).*“

Nejvyšší správní soud rovněž vyjádřil názor, že v některých případech může přítomnost kontrolované osoby při provádění kontroly bránit objektivnímu a pravdivému zjištění skutkového stavu. V rozsudku ze dne 4.8.2015, č.j. 2 As 43/2004-51, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud nemohl ostatně přehlédnout ani skutečnost, že skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Trvání na osobní účasti kontrolované osoby ve všech případech by z tohoto hlediska v některých případech mohlo vést k tomu, že by prováděná kontrola nemohla splnit svoji funkci.*“

Rovněž nutno uvést, že v případě kontroly provozovny č. 2) nebyla provozovna řádně označena, přičemž přítomný prodáváč, zaměstnanec žalobce, nepředložil kontrolním pracovníkům živnostenské oprávnění žalobce, nýbrž své vlastní a po celou dobu kontroly vystupoval jako kontrolovaná osoba. Kontrolní pracovníci ČOI měli za těchto okolností nutně za to, že kontrola probíhá za přítomnosti kontrolované osoby. Že tomu tak nebylo, vyšlo najevo až na základě následného písemného prohlášení, jak osoby prodáváče, tak žalobce. Uvedení kontrolních pracovníků v omyl, ať už úmyslné či nikoli, nemůže vyvolat zpochybnění provedené kontroly. O to spíše, že v některých případech, s ohledem na názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem ve věci sp.zn. 2 As 43/2004 lze provádět kontrolu, aniž by o jejím zahájení byla kontrolovaná osoba informována předem a aniž by byla zajištěna přítomnost kontrolované osoby při provádění kontroly. Obecně si totiž v takových případech lze jen těžko představit, že by prodávající jakožto kontrolovaná osoba nezajistil „odklizení“ padělků z provozovny po dobu, kdy by věděl, že má proběhnout kontrola.

Nadto z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že příslušný pracovník žalobce byl se zahájením kontroly řádně seznámen a poté co vyšla najevo záměna kontrolovaných osob, byl správním orgánem prvního stupně dopisem ze dne 13.6.2011 informován o provedené kontrole, seznámen s kontrolními protokoly a poučen o právu podat proti protokolu písemné a zdůvodněné námitky ve lhůtě 5 dnů ode dne seznámení s protokolem. Poučení o možnosti podat písemné námitky proti opatření o vydání výrobků bylo obsaženo v úředních záznamech o zajištění a vydání výrobků. Žalobci tedy nic nebránilo, aby se vyjádřil k obsahu kontrolních protokolů či k zajištěnému a vydávanému zboží.

Námitky žalobce 1-3 jsou s ohledem na shora uvedené nedůvodné. Nedůvodnou je i čtvrtá námitka týkající se absence informace v kontrolním protokolu o pořízení fotodokumentace, neboť z obsahu spisu vyplývá, že fotodokumentace byla pořízena v rámci odborného posouzení a tvoří přílohu odborného posouzení zajištěných výrobků.

Námitka č. 9, tzn., že žalobce nebyl seznámen s kontrolním protokolem je vyvrácena doručenkou obsaženou ve správním spise, jež prokazuje, že zástupci žalobce byly kontrolní protokoly ze dne 24.5.2011 a 25.5.2011 doručeny dne 18.6.2011. S kontrolním protokolem ze dne 23.5.2011 byl seznámen žalobce osobně při provádění kontroly.

K námitce č. 10, dle které je text kontrolních protokolů a navazujících dokumentů nepravdivý a neurčitý, soud uvádí, že žalobce neuvedl, v čem konkrétně jsou kontrolní protokoly nepravdivé a jeho námitka je proto příliš obecná. Soud přitom poukazuje na skutečnost, že kontrolní protokoly jsou po obsahové stránce jasné a srozumitelné, a proto je soud po obsahové stránce neurčitými neshledal. I tato námitka žalobce je tedy nedůvodná. Rovněž námitku č. 11, že kontrolní protokol nebyl vyhotoven v souladu s ust. zákona o státní kontrole neshledal soud důvodnou, a i k této námitce je třeba říci, že je naprosto obecná.

Námitka č. 17 ohledně absence poučení žalobce v kontrolním protokolu je nedůvodná, neboť z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce byl v kontrolním protokolu a následně v oznámení o provedené kontrole o svých právech poučen (jak uvedeno již v předchozí části shora). Otázkou oznámení zahájení kontroly se soud zabýval v rámci vypořádání prvních čtyř námitk žalobce. Pokud jde o předložení služebního průkazu kontrolními pracovníky, jak uvádí žalovaný, tito se při kontrole legitimovali prodáváči panu V. H. L. a to v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 64/1986 Sb. Tvrzení žalobce o tom, že se příslušní pracovníci neprokázali služebními průkazy, je účelové, když sám předmětné kontrole přítomem nebyl. Z uvedených důvodů jsou námitky obsažené pod bodem 17. nepřijatelné.

Druhý okruh žalobních námitek:

K druhému okruhu žalobních námitek soud uvádí, že ani v tomto případě neshledal žádnou z námitek důvodnou. Žalobce v průběhu správního řízení nespороval, že by byl vlastníkem zajištěného zboží, ba naopak, jednoznačně v čestném prohlášení ze dne 1.6.2011 písemně uvedl, že je jediným nájemcem prodejního stánku č. 9 v tržnici Tiskařská a veškeré zboží, které se v této prodejně nachází je jeho výlučným vlastnictvím, a to včetně zboží, které bylo vydáno České obchodní inspekci dne 24.5.2011 a 25.5.2011, přičemž pan V. H. L. je pouze jeho prodáváčem. Současně žalobce na základě uložených opatření spočívajících v doložení nabývacích dokladů na kontrolované zboží doložil správnímu orgánu příslušné daňové doklady. Otázka vlastnictví k předmětným výrobkům tedy v řízení nebyla vůbec spornou, stejně tak nebylo sporu, že žalobce je jediným nájemcem, provozovatelem prodejny č. 2) (námitky pod bodem 6, 14 jsou proto zcela nepřijatelné). Tvrzení žalobce, že čestné prohlášení ze dne 1.6.2011 se týkalo jiného zboží, je zcela účelové, neboť z obsahu vlastního vyjádření žalobce je naprosto nepochybné, jaké provozovny a jakého zboží se týká. Ani námitku uvedenou pod bodem 16 proto neshledal soud důvodnou.

Nedůvodnou je rovněž námitka žalobce, že zajištěné výrobky nebyly řádně identifikovány a že není prokázáno, že se jedná o výrobky totožné s výrobky obsaženými ve správních rozhodnutích. Výrobky uvedené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odpovídají co do druhu i celkovému počtu výrobků zajištěným při provedených kontrolách v obou provozovnách žalobce, tzn. jak předmětné výrobky k ochranné známce Burberry, tak výrobky k ochranné známce POKÉMON. Obsah napadených rozhodnutí koresponduje s údaji obsaženými v kontrolních protokolech a doprovodných dokumentech. Skutečnost, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není plně převzat popis výrobku dle kontrolních protokolů, neznamená, že by se jednalo o odlišný výrobek. Psi tašku je též možno označit jako tašku pro zvířata, stejně tak je možno oproti zápisu v kontrolním protokolu blíže specifikovat barvu výrobků, tzn. konkrétní druh výrobku určit bližším barevným označením použité látky kostkovaného vzoru. Upřesnění popisu výrobků tedy nemá za následek nezachování totožnosti skutku. Soud rovněž podotýká, že žalobce v žalobě konkrétně neuvedl, v čem nesrovnalosti spočívají. Dle názoru soudu je patrné, že zboží označené

v napadených rozhodnutích je zbožím odňatým při výkonu kontroly, přičemž je rovněž patrné, o které konkrétní výrobky se v daném případě jednalo. Námitky č. 7, 8, 13 jsou proto nedůvodné.

K otázce dokazování uvádí soud následující:

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že protokol o výsledku kontroly může být podkladem pro zahájení řízení o uložení pokuty a jedním z důkazů protiprávního jednání obviněného. Výsledky kontroly samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení sankce. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Ads 103/2012 - 41). Z uvedeného tedy rovněž plyne, že správní orgány v řízení o uložení sankce nejsou protokolem o výsledku kontroly vázány a skutkový stav hodnotí s ohledem na další důkazy a skutečnosti, které v průběhu kontroly a ve správním řízení vyšly najevo.

Smyslem kontroly prováděné dle zákona o státní kontrole je zjištění skutečného stavu věci (§12 zákona o státní kontrole). Takto zjištěné skutečnosti mohou sloužit jako podklady pro vedené správní řízení. O výsledcích kontroly byly v obou dotčených případech vyhotoveny kontrolní protokoly, se kterými byl žalobce jakožto kontrolovaná osoba seznámen. V případě kontrolované provozovny v Berouně byl žalobce s výsledkem kontroly seznámen na místě, v případě kontrolované provozovny v Praze byl vzhledem k jeho nepřítomnosti při kontrole seznámen s kontrolními zjištěními následně po provedené kontrole (viz zjištění ze spisu shora). Proti kontrolnímu protokolu mohl žalobce coby kontrolovaná osoba uplatnit písemné a zdůvodněné námitky, což však ani v jednom případě neučinil. Žalobce měl plnou možnost uplatnit své výhrady a námitky proti postupu ČOI při zjišťování skutkového stavu věci. Pasivita žalobce v tomto směru nemůže mít za následek, že by správní orgány nemohly ve správním řízení vycházet z výsledků těchto kontrol. Žalobce se rovněž nevyjádřil k zahájenému správnímu řízení, nevyjádřil své stanovisko k předmětu řízení a k podkladům rozhodnutí, nečinil žádné návrhy, ani nenavrhoval důkazy. Správní orgán prvního stupně proto ve správním řízení při dokazování vyšel z výsledků kontrol a odborných vyjádření. S ohledem na obsah čestného prohlášení žalobce neměl důvodu provést výslech osoby pana V. H. L. jako svědka nebo výslech kontrolních pracovníků, neboť skutkový stav byl protokoly o provedených kontrolách a odbornými posudky dostatečně zjištěn, existence konkrétního skutku byla prokázána a bylo zjištěno, kdo za spáchání správního deliktu odpovídá. Námitky 5, 12, 21 jsou nedůvodné; k námitce 21, že kontrolní protokoly, úřední záznamy a další přílohy, o nichž žalobce tvrdil, že jsou nezákonným důkazním prostředkem, neboť nebyly získány v probíhajícím správním řízení, soud uvádí, že se jednalo o podklady pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 zákona 500/2004 Sb., správního řádu. Jako podklady pro vydání rozhodnutí slouží všechny informace, údaje a skutečnosti, které mohou tak či onak přispět ke zjištění stavu věci vyžadovaném v § 3 správního řádu (JUDr. Josef Vedral, Ph.D., Správní řád komentář, RNDr. Ivana Hexnerová – BOVA POLYGON, Praha, červen 2006). K námitce č. 20, dle níž se správní orgány nevypořádaly s dodacími listy předloženými žalobcem, soud uvádí, že je pravdou, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí nezmínil, že žalobce dodací listy, tzn. daňové doklady k zajištěnému zboží, předložil. Na odpovědnost žalobce za prodej zboží, při němž porušil zákaz používání nekalých obchodních praktik, to však nemá žádného vlivu.

Ve vztahu k provedené kontrole, které žalobce nebyl osobně přítomen, žalobce předložil správnímu orgánu čestné prohlášení potvrzující, že je jediným nájemcem prodejního stánku č. 9 v tržnici Tiskařská a odňaté zboží v rámci provedené kontroly je jeho vlastnictvím,

dále v případě obou kontrol správnímu orgánu prvního stupně předložil nabývací doklady k tomuto zboží. O jaké zboží se jedná, kdo je jeho vlastníkem a kdo je provozovatelem prodejen nebylo v řízení sporu. Žalovaný v řízení prokazoval, že zboží odňaté žalobci porušuje práva duševního vlastnictví. Své závěry v tomto směru opřel o odborná posouzení zajištěných výrobků, v nichž bylo jednoznačně konstatováno, že se jedná o padělky ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. r) zákona č. 634/1992 Sb.

Třetí okruh žalobních námitek :

K námitce č. 18 týkající se tvrzeného porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že ji neshledal důvodnou.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně s oznámením o zahájení řízení současně poučil účastníka řízení o možnosti „po dobu řízení navrhopvat důkazy, popřípadě činit jiné návrhy a vyjádřit v řízení své stanovisko k předmětu řízení a k podkladům rozhodnutí“. V okamžiku zahájení řízení dne 2.2.2012 měl již správní orgán k dispozici podklady, o které následně opřel své rozhodnutí, tzn. jak kontrolní protokoly, tak příslušná odborná vyjádření. V době, kdy byl tedy žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí tyto podklady již reálně existovaly a byly součástí správního spisu. Po doručení oznámení o zahájení řízení žalobci již nebyly podklady pro rozhodnutí doplňovány. Z toho důvodu má soud za to, že právo žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu nebylo postupem správního orgánu prvního stupně dotčeno.

Žalobce namítal, že nebyl správním orgánem vyzván k odstranění vad odvolání. Nutno říci, že žalobce podal dne 5.4.2012 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně označené jako „odvolání účastníka řízení proti rozhodnutí o pokutě“, v němž uvedl, že odvolání „doplní a odůvodní v co možná nejkratším termínu“. Z obsahu podání žalobce, resp. jeho zástupce, jednoznačně vyplývá, že si byl vědom, že jeho podání odůvodnění neobsahuje a sám uvedl, že jej doplní. Správní orgán prvního stupně mu usnesením ze dne 10.4.2012, č.j. 10/1840/11/34/U, určil přiměřenou lhůtu k doplnění odůvodnění odvolání. Usnesení bylo zástupci žalobce doručeno dne 16.4.2012, avšak ten na výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval a odvolání nedoplnil. Soud má za to, že není procesním pochybením správního orgánu, když za situace, že sám účastník řízení správnímu orgánu sdělil, že odvolání doplní, ho správní orgán nevyzval usnesením k odstranění vad odvolání, ale „pouze“ určil lhůtu k provedení takového úkonu. Takovým postupem správního orgánu nemohl být žalobce na svých právech nijak dotčen. Žalobní námitka obsažená pod bodem 19 je proto nedůvodná.

Čtvrtý okruh žalobních námitek :

Námitkou č. 13, otázkou zachování totožnosti skutku se již soud zabýval v souvislosti s označením druhu zboží a proto odkazuje na její vypořádání shora, neboť jednotlivé námitky žalobce se vzájemně prolínají.

K námitce žalobce č. 15, dle které je uložena pokuta nepřiměřená, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2013, sp.zn. 2 As 130/2012-20, „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní*

námítce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty (byť uložené v rámci zákona).“ Žalobce moderaci v žalobě nenavrl, sankce uložená správním orgánem nevybočila z meze zákonnosti, soud ji nepřiměřenou neshledal. Otázkou výše uložené pokuty se, v rozporu s tvrzením žalobce, zabýval odvolací správní orgán, který zhodnotil, že pokutu vyměřenou ve výši 1 % zákonného rozpětí pro uložení sankce nelze považovat, i s ohledem na ustálenou judikaturu, za velmi vysokou. Dle názoru odvolacího správního orgánu byla výše uložené pokuty z hlediska represe i prevence přiměřená, řádně zdůvodněná a odpovídající konkrétním okolnostem případu a spáchaným správním deliktům. K tomu rovněž odvolací správní orgán poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 50/2005 a na rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 10 Ca 250/2003. Městský soud v Praze má toto odůvodnění obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí za dostatečné.

Pátý okruh žalobních námitek:

Námítky žalobce uvedené pod bodem 22, vztahující se k řízení odvolacímu, jsou zcela liché. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce pouze blanketní odvolání, které ve lhůtě určené mu správním orgánem nedoplnil, tzn. neuvedl, z jakého důvodu vydané správní rozhodnutí napadá, v čem spatřuje jeho nesprávnost, popř. vady řízení. Z toho důvodu žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rámci revizního principu a žádnou vadu neshledal; rovněž neshledal žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost a správnost vydaného rozhodnutí. Za situace, že žalobce podal odvolání blanketní, neobsahující jakékoli právní či skutkové námítky, pak správní orgán odvolací byl povinen pouze přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.2.2008, č.j. 2 As 56/2007-71). Žalovaný v rámci odvolacího řízení dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně spolehlivě zjistil spáchání správního deliktu žalobcem. Rovněž není pravdou, že by se žalovaný nezabýval otázkou přiměřenosti uložené pokuty. Pasáž týkající se otázky přiměřenosti výše pokuty je obsažena na str. 3 napadeného rozhodnutí, přičemž žalovaný dospěl po provedeném hodnocení k závěru, že pokutu vyměřenou ve výši 1 % zákonného rozpětí pro uložení sankce nelze považovat s ohledem na okolnosti případu a ustálenou judikaturu za velmi vysokou, neboť výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem případu a spáchaným správním deliktům.

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, zamítl.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. ledna 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková